DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W SZCZECINIE

Szczecin, dnia 5 lipca 1968 r. Nr 16 Poz. 73—77

Poz. 73

UCHWAŁA NR XVIII/100/68

Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 27 czerwca 1968 r.

w sprawie dalszego doskonalenia pracy gromadzkich rad narodowych w województwie szczecińskim.

Wojewódzka Rada Narodowa oceniając na sesji w dniu 27 czerwca 1968 r. działalność gromadzkich rad narodowych stwierdza, iż w ciągu obecnej kadencji nastąpił dalszy postęp w pracy gromadzkich organów przedstawicielskich.

Wśród pozytywnych doświadczeń na podkreślenie zasługują następujące zjawiska:

— umocnienie roli rad i wzrost ich wpływów na kształtowanie procesów społeczno-gospodarczych w gromadzie i pracę innych instytucji i placówek,

— coraz lepsze i skuteczniejsze spełnianie przez rady roli organizatora i koordynatora życia gromady, zwłaszcza w produkcji rolnej w gospodarce indywidualnej,

— wzrost aktywności sesyjnej działalności rad,

— wielokierunkowe zgodne w zasadzie z polityką Państwa i potrzebami terenu zainteresowania, znajdujące swój wyraz w problematyce pracy sesji i komisji,

— coraz szersze rozwijanie różnych form kontroli społecznej,

— dalsze umacnianie różnorodnych więzi i kontaktów ze społeczeństwem i jego organizacjami,

— podniesienie ogólnego poziomu pracy organizacyjno-masowej.

Wojewódzka Rada Narodowa stwierdza, iż działalność gromadzkich rad narodowych poprzez szeroką konfrontację praktycznej realizacji zadań Państwa z opinią i potrzebami społeczeństwa, rozwijanie samorządnych stosunków społecznych oraz coraz szersze angażowanie ludzi do rozstrzygania spraw ich dotyczących — przyczynia się do umocnienia zasad socjalistycznej demokracji.

Wśród wielu czynników, które w sposób pozytywny oddziaływały na polepszenie pracy gromadzkich rad narodowych ważną rolę odegrała realizacja uchwały Plenum KW PZPR z listopada 1965 r. oraz proces decentralizacji, który przyczynił się do rozszerzenia zakresu zadań, środków i uprawnień gromad.

Mimo ogólnego postępu nie przezwyciężono jednak wszystkich braków i zaniedbań w działalności gromadzkich rad narodowych, a w szczególności:

— dużych nierównomierności w aktywności i poziomie pracy poszczególnych rad,

— słabej w ogólnym przekroju działalności komisji rad,

— ograniczonej w szeregu rad samodzielności czynnika społecznego w organizacji pracy rady i komisji, przechwytywanie planowania, inicjowania i organizowania pracy ogniw społecznych przez czynniki zawodowe,

— niezadowalającej pracy aparatu wykonawczego w zakresie realizacji uchwał rad, wystąpień komisji, wniosków i interpelacji radnych,

— słabego jeszcze poziomu pracy organizacyjno-technicznej, stosowanie zbyt szablonowych, mechanicznych i nie uwzględniających specyficznych właściwości gromad form i metod pracy.

Biorąc pod uwagę występujące w pracy gromadzkich rad narodowych braki, a z drugiej strony dynamiczny rozwój materialno-technicznej i kadrowej bazy wsi szczecińskiej, wzrost świadomości i aktywności społeczno-produkcyjnej oraz potrzeb kulturalno-socjalno-bytowych ludności wiejskiej, Wojewódzka Rada Narodowa stwierdza, iż pilnym zadaniem jest dalsze usprawnianie działalności gromadzkich organów społeczno-przedstawicielskich w celu umocnienia ich roli i społecznych wpływów na rozwój terenu i zaspokajania potrzeb ludności.

Dla udzielenia gromadzkim i powiatowym radom narodowym pomocy w tym zakresie — Wojewódzka Rada Narodowa na podstawie art. 69 w związku z art. 68 pkt 2) i 3) ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z r. 1963 Nr 29, poz. 172) uchwala, co następuje:

I. Działalność sesyjna gromadzkich rad narodowych

Podstawową rolę w całokształcie form pracy gromadzkich rad narodowych spełniają sesje. Tylko rada działająca na sesji może kierować sprawami swego terenu, rozpatrywać najważniejsze zagadnienia, podejmować uchwały, wytyczając w nich kierunki dalszego rozwoju, określając zadania dla swych organów i innych jednostek organizacyjnych, decydując o wielu sprawach swych obywateli.

Aby gromadzkie rady narodowe mogły lepiej i skuteczniej spełniać swą rolę — konieczne jest dalsze doskonalenie ich działalności sesyjnej. Jest to zadanie prezydiów, komisji i biur gromadzkich, które — uwzględniając ustawowo-regulaminowe zasady oraz warunki i możliwości każdej gromady — winny dążyć do zapewnienia jak najlepszych warunków pracy radzie, wysokiego poziomu obrad, odpowiadającej potrzebom tematyki, należytego przygotowania prawidłowych decyzji i skutecznej ich realizacji. Przedmiotem szczególnej troski tych organów winny być: odpowiednie przygotowanie sesji, właściwy jej przebieg i działalność uchwałodawcza.

A. W zakresie prac przygotowawczych gromadzkie rady narodowe i ich organy powinny w większym niż dotychczas stopniu doceniać rolę przygotowań do sesji, jako podstawowej gwarancji zapewnienia prawidłowego przebiegu obrad. Szczególną uwagę należy zwrócić na następujące zagadnienia:

1. Usprawnienie systemu planowania pracy rad:
   a) prezydia gromadzkich rad narodowych, opracowując projekty planów pracy powinny analizować sytuację i potrzeby gromady, korzystać w jak największym zakresie z wniosków komisji, organizacji społecznych, zebrań wiejskich oraz konsultować te projekty z czynnikami społeczno-politycznymi. Należy dążyć do równomiernego uwzględniania w planach istot-

niejszych zagadnień gromady, tak aby rada nie zajmowała się sprawami, które nie wymagają jej ingerencji i mogą być załatwione przez prezydium lub biuro. Z drugiej strony rada nie może się izolować od szeregu istotnych problemów, nawet jeśli są to zagadnienia jej bezpośrednio nie podporządkowane,

b) przyjmując jako zasadę planowanie roczne należy ustalić w planach podstawowe zagadnienia, pozostawiając możliwość uzupełniania ich problemami, jakie mogą się w ciągu roku wyłonić,

c) należy dążyć do planowania sesji w okresach nie kolidujących z pracami polowymi, racjonalnego rozkładania tematyki tak, aby nie było sesji przeciążonych lub niewykorzystanych oraz dokładnego formułowania tematyki, tak aby określała ona jasno istotę zagadnienia. Wojewódzka Rada Narodowa wyraża pogląd, iż każda gromadzka rada narodowa powinna w ciągu roku odbyć co najmniej ustawową ilość sesji,

d) w planach pracy gromadzkich rad narodowych należy obok terminów i tematów poszczególnych sesji określać również konkretne zadania dla prezydiów, komisji i innych organizacji, dotyczące przygotowania zaplanowanych zagadnień,

e) wszelkie zmiany w uchwalonych planach pracy winny być akceptowane przez rady na sesji.

2. Zwiększenie udziału w pracach przygotowawczych organów rad i radnych:

a) wśród aktywu gromadzkiego należy spopularyzować zasadę, iż przygotowanie sesji jest zadaniem całej rady, tj. prezydium, komisji i radnych. Prace przygotowawcze winny być prowadzone w oparciu o plan pracy rady, a poszczególne tematy uwzględniane w planach prezydiów oraz zainteresowanych komisji,

b) szczególnie istotne znaczenie posiada zwiększenie udziału komisji w pracach przygotowawczych — zwłaszcza przy rozpatrywaniu przez rady spraw o bardzo problemowym charakterze. Zainteresowane określonym tematem komisje powinny zagadnienia te analizować, oceniać wartość materiałów, przeprowadzać kontrole i przedstawiać na sesji swoje opinie i wnioski. Jeśli temat dotyczy wielu komisji można wyznaczyć komisję wiodącą. która w oparciu o ustalenia pozostałych przedstawiać będzie na sesji wspólne stanowisko,

c) radnym należy zapewnić warunki należytego przygotowania się do udziału w sesji. Ponieważ przesłanie radnym wszystkich materiałów na piśmie jest w szeregu gromad trudne do zrealizowania, winni otrzymać oni wraz z zawiadomieniem krótką informację lub tezy, mówiące jakie zagadnienia w danym temacie są istotne i na co zwraca się szczególną uwagę. Radni powinni również brać udział w zebraniach wiejskich, zwoływanych dla omówienia ważniejszych zagadnień, mających być przedmiotem sesji.

3. Polepszenie koordynacji prac przygotowawczych.
Podstawą koordynacji udziału poszczególnych ogniw rady winien być plan pracy. Ponieważ w gromadach nie ma realnych możliwości powołania konwentów seniorów — rolę bieżącego koordynatora prac wszystkich organów — winien spełniać przewodniczący rady.

B. W zakresie organizacji i przebiegu sesji. Całość prac przygotowawczych winna służyć zapewnieniu wysokiego poziomu sesji, umożliwiać bardziej wnikliwy wgląd organów przedstawicielskich w całość rozpatrywanych zagadnień, stwarzać dogodne warunki dla swobodnej dyskusji i zabezpieczać podejmowanie prawidłowych decyzji. W związku z tym w organizacji sesji prezydia, komisje i radni winni więcej niż dotychczas uwagi poświęcać następującym zagadnieniom:

1. Udziałowi radnych oraz osób spoza składu rady w sesjach:

a) należy dążyć do zapewnienia jak największego udziału radnych w sesjach. W tym celu należy zwoływać sesje w najdogodniejszych dla radnych terminach, zawiadamiać ich o tym odpowiednio wcześnie, umacniać wśród nich poczucie dyscypliny i obowiązkowości, a przyczyny nieobecności wnikliwie badać. Konieczne jest tutaj bardzo aktywne i zdecydowane działanie komisji mandatowych, które nie zawsze wywiązują się ze swych zadań,

b) należy w szerokiej mierze zapraszać na sesje osoby spoza składu rad, traktując to jako jedną z form umacniania więzi z ludnością. W obradach winny brać przede wszystkim udział zainteresowane tematyką organizacje społeczne jak np. zarządy i aktyw kółek rolniczych, samorządu robotniczego, kół gospodyń wiejskich, spółek wodnych, komitetów rodzicielskich, sklepowych, członkowie komisji spoza składu rad itp. Należy też lepiej informować miejscową ludność o terminach i tematyce sesji.

2. Polepszenie jakości rozpatrywanych na sesjach materiałów:

a) prezydia rad powinny wykazywać więcej troski i dbałości o staranne przygotowanie na sesje materiałów sprawozdawczo-informacyjnych, zwracając szczególną uwagę na to, by materiały te:
— odpowiadały tematowi sesji i koncentrowały się na istotnych zagadnieniach,
— były opracowywane w sposób przystępny dla aktywu społecznego — bez nadużywania statystycznych wskaźników i formalistycznych komentarzy,
— wskazywały na udział prezydiów i biur gromadzkich oraz aktywu społecznego w realizacji ocenianych zadań,
— nawiązywały do poprzednio podjętych w danej sprawie uchwał, a także uchwał rad narodowych wyższych stopni.
Prezydia rad winny też zwiększyć wymagania wobec jednostek nie podporządkowanych, nie dopuszczając do tego, aby jednostki te przedstawiały materiały dopiero na sesji. Należy przestrzegać zasady, iż materiały, które przedstawia prezydium, winny być przez prezydia uprzednio zatwierdzone,

b) we wszystkich radach należy przestrzegać zasady przedstawiania stanowiska komisji do rozpatrywanych zagadnień w formie tzw. koreferatów komisji. Dotyczy to szczególnie zasadniczych punktów obrad. W zależności od możliwości wnioski i ustalenia komisji mogą być przedstawiane bądź w formie pisemnej bądź też ustnej. W odniesieniu do sprawozdań jednostek nie podporządkowanych można stosować wspólne wystąpienia komisji i prezydium.

3. Podniesienie poziomu dyskusji i usprawnienie trybu załatwiania spraw zgłaszanych przez radnych w toku obrad:

a) zasadniczym warunkiem podniesienia poziomu dyskusji i usunięcia występujących w tym zakresie nierównomierności jest odpowiednie przygotowanie radnych do sesji. Słuszną wydaje się praktyka niektórych komisji wyznaczania referentów na sesję, co nie powinno oczywiście ograniczać praw każdego radnego do swobodnego wypowiadania się,

b) w zakresie usprawnienia trybu załatwiania przez prezydia zgłaszanych przez radnych wniosków i postulatów należy wprowadzić zasadę informowania na każdej sesji o sposobie załatwienia wniosków z sesji poprzedniej, o ile wnioski te nie były od razu wyjaśnione.

C. W zakresie działalności uchwałodawczej. Zwraca się uwagę na konieczność znacznego usprawnienia działalności uchwałodawczej — zarówno w okresie przygotowywania uchwał, jak i ich podejmowania oraz organizacji kontroli wykonania. W tym celu należy:

1. Przy opracowywaniu projektów uchwał:

a) w szerszym niż dotychczas stopniu wykorzystywać wnioski i uwagi komisji oraz wnioski i propozycje zebrań wiejskich i organizacji społecznych,

b) dążyć do zdecydowanego podniesienia poziomu i jakości uchwał, zwracając m. in. uwagę na:
— ich zgodność z obowiązującymi przepisami prawnymi,
— ujmowanie w projektach zadań wynikających z analizy sytuacji i potrzeb terenu,
— precyzowanie konkretnych zadań, środków ich realizacji, terminów i odpowiedzialności za wykonanie,
— potrzebę szerszego odwoływania się do organizacji społecznych i ludności.

2. Przy podejmowaniu uchwał na sesjach:

a) projekty uchwał — jeśli nie ma praktycznych możliwości przesyłania ich wcześniej radnym — po-

winny być referowane wraz z pozostałymi materiałami, a nie dopiero po zakończeniu dyskusji,

b) projekty uchwał powinny być uzupełniane wnioskami i postulatami z dyskusji. Ponieważ na sesjach gromadzkich rad narodowych nie powołuje się komisji wnioskowych, należy wyznaczać odpowiedzialnych za czuwanie nad przebiegiem dyskusji, notowanie wniosków i uzupełnianie projektów uchwał; funkcję tę mógłby np. spełniać sekretarz obrad.

3. Przy organizacji kontroli wykonania uchwał:

a) należy ustalić praktyczne zasady organizacji wykonywania uchwał oraz usprawnić działalność prezydiów jako organów wykonawczych gromadzkich rad narodowych. Prezydia gromadzkich rad narodowych powinny na najbliższym posiedzeniu po każdej sesji rozpatrzyć uchwałę rady i ustalić — czyniąc zapis w protokóle — konkretne zadania wynikające z uchwały, terminy i sposoby jej wykonania, określić imiennie odpowiedzialnych za wykonanie poszczególnych zadań oraz uregulować inne wynikające z uchwały sprawy. Taka forma działania zastępowałaby plan realizacji uchwały, zapewniając organizację i kontrolę jej wykonania,

b) prezydia gromadzkich rad narodowych, komisje oraz same rady na sesjach powinny systematyczniej niż dotąd kontrolować stan wykonania poszczególnych uchwał.

II. Działalność komisji gromadzkich rad narodowych

Podstawowym zadaniem jest zapewnienie regularnej pracy wszystkich komisji, usunięcie istniejących obecnie dysproporcji i umocnienie pozycji komisji w systemie organów gromadzkich rad narodowych. W tym celu należy:

A. W zakresie składów i organizacji prac komisji:

1. Liczbowe składy komisji w gromadach powinny być zwiększone znacznie ponad minimalną granicę 5 członków. W kolejnej kadencji należy osiągnąć w zasadzie 8-10 osobowe składy komisji, co powinno ułatwić komisjom wykonywanie stojących przed nimi zadań.

2. W zasadzie w gromadach należy utrzymać 5 stałych komisji (w tym komisję mandatową). W warunkach województwa szczecińskiego zmniejszenie ilości komisji powinno być zjawiskiem wyjątkowym i odnosić się wyłącznie do gromad o niewielkim zaludnieniu i małym potencjale gospodarczym. Skupienie w pięciu stałych komisjach ok. 40—45 członków (w tym co najmniej połowę stanowić powinni radni) umożliwi komisjom:

— skuteczniejsze utrzymywanie więzi z ludnością i jej organizacjami,

— pełniejsze powiązanie poczynań komisji z działalnością rady narodowej,

— objęcia inspiracją, inicjatywą i kontrolą wielu pomijanych dotąd dziedzin.

3. Każda komisja gromadzkich rad narodowych powinna posiadać regulamin prac, określający jej organizację i tryb działania.

B. W zakresie planowania i podstawowych form pracy komisji:

1. Działalność każdej komisji powinna być oparta na okresowym (najlepiej półrocznym) planie, przedyskutowanym i uchwalonym przez komisje. Dopuszczając w przypadkach uzasadnionych możliwość zmian i modyfikacji planów w toku wykonywania — należy mieć na uwadze, że działalność komisji powinna wynikać przede wszystkim z:

— planu pracy rady narodowej,

— uchwał rady narodowej,

— istotnych potrzeb i sytuacji terenu.

2. Podstawowe formy pracy komisji znajdujące wyraz w ich planach i realizowane w praktyce powinny wyrażać się w:

a) regularnie odbywanych posiedzeniach z zachowaniem planowanej tematyki i przewidywanych terminów,

b) pełnym wykorzystaniu uprawnień kontrolnych zarówno w stosunku do organów własnej rady narodowej, jak i instytucji nie podporządkowanych,

c) kontakcie z organizacjami społecznymi, organami samorządu spółdzielczego, robotniczego, chłopskiego itp.

Przy podejmowaniu określonej problematyki komisje wykorzystywać powinny — zależnie od okoliczności — wszystkie lub niektóre formy działania. O przyjęciu odpowiednich form decydować powinny względy celowości i słuszności.

3. Komisje powinny poszerzać krąg swych zainteresowań obejmując różnymi formami również badanie działalności już zakończonej. Komisje nie mogą bowiem — co dotad występuje dość często — tracić z pola widzenia końcowych efektów działalności w określonym zakresie zarówno organów podporządkowanych jak i nie podporządkowanych — zwłaszcza gdy działalność ta ma istotne znaczenie dla rozwoju gromady lub interesów ludności.

4. Komisje powinny być odciążone od wykonywania funkcji pojednawczych, godzenia sporów itp. Tego rodzaju sprawy powinny przejąć społeczne komisje pojednawcze powoływane w oparciu o ustawę z dnia 30 marca 1965 r. o sądach społecznych (Dz. U. Nr 13, poz. 92). Do ich zakresu działania należy bowiem zapobieganie konfliktom i rozwijanie prawidłowych stosunków międzyludzkich. Przestrzeganie właściwości społecznych komisji pojednawczych nie wyklucza, lecz — na odwrót — zakłada współdziałanie z nim przez komisje gromadzkich rad narodowych.

C. W zakresie kontroli:

1. Zagadnieniem podstawowym dla działalności komisji jest pełne wykorzystanie przez nie uprawnień kontrolnych. Tylko kontrole przeprowadzone przez komisje (zespoły członków komisji) ujawniać mogą ogólnie występujące niedociągnięcia i ich przyczyny i na tej podstawie pozwalają wyciągnąć właściwe, realne i trafne wnioski.

2. Rozpatrywanie przez komisje na posiedzeniach informacji (sprawozdań) organów rady narodowej lub instytucji nie podporządkowanych powinno być w zasadzie poprzedzone kontrolą dla konfrontacji twierdzeń zawartych w informacji (sprawozdaniu) ze stanem faktycznym i opinią miejscowego społeczeństwa. Przyjęcie tej słusznej zasady umożliwi precyzowanie przez komisje wniosków. Dotychczas bowiem zbyt często komisje ograniczają się do bierno-formalnego przyjęcia do wiadomości przedstawionych informacji (sprawozdań), nie wyrażając merytorycznie stanowiska, nie ustalając zadań, zaleceń itp.

D. W zakresie posiedzeń komisji:

1. Komisje gromadzkich rad narodowych powinny odbywać rocznie co najmniej 8 posiedzeń.

2. Należy podjąć kroki w celu osiągnięcia zdecydowanej poprawy wskaźnika udziału członków komisji w posiedzeniach. Dlatego komisje powinny:

a) żądać od członków nieobecnych na posiedzeniu przedłożenia wyjaśnień co do przyczyn absencji,

b) przeprowadzić rozmowy z członkami, których aktywność w komisji jest niezadowalająca,

c) przedstawiać wnioski radzie narodowej.

3. Prezydia i biura gromadzkie obowiązane są udzielać komisjom wszechstronnej pomocy w przygotowaniu posiedzeń, a w szczególności przygotowywać informacje (sprawozdania) żądane przez komisje wzgl. zwracać się o przygotowanie takich informacji (sprawozdań) do instytucji nie podporządkowanych.

E. W zakresie reagowania na wystąpienia komisji:

1. Szczególnej troski wymaga sprawa realizacji wniosków komisji. Dlatego:

a) prezydia i biura gromadzkie powinny z maksymalną troskliwością rozpatrywać i załatwiać wnioski komisji tak, by na następnym posiedzeniu komisje mogły być informowane o stanie załatwienia wniosków z poprzedniego posiedzenia,

b) komisje powinny:

— powracać do przyjętych przez siebie wniosków

— kontrolować, czy wnioskom tym prezydia i biura nadały dalszy bieg,

— krytycznie oceniać udzielone odpowiedzi i wyjaśnienia,

— w miarę potrzeby zgłaszać na sesjach swe zastrzeżenia i sprzeciwy, do czego przecież upoważnia je ustawa o radach narodowych.

2. Podstawowym obowiązkiem każdego biura gromadzkiego jest prowadzenie i utrzymywanie w stanie pełnej aktualności ewidencji wniosków komisji i wszelkiej dokumentacji związanej z działalnością komisji.

3. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w oparciu o art. 44 ustawy o radach narodowych wprowadzać będzie sukcesywnie zmiany i uzupełnienia do wytycznych określających sprawy, w których biura gromadzkie zasięgać powinny opinii lub stosować się do zaleceń komisji.

III. Działalność radnych gromadzkich rad narodowych

Centralną postacią w systemie organów rad narodowych jest niewątpliwie radny. Od jego postawy, aktywności i stopnia zaangażowania polityczno-społecznego zależą w decydującej mierze wyniki działalności rad i ich organów. Pełnienie mandatu radnego gromadzkiej rady narodowej, ogniwa władzy ludowej najbliższego obywatelowi, polegać powinno zatem na harmonijnym łączeniu pracy w radzie i komisji z działalnością w środowisku i troską o zaspokojenie gospodarczych, społecznych i kulturalnych potrzeb wyborców.

1. Powiatowe rady narodowe w kolejnej kadencji minimalną liczbę 15 radnych określać powinny tylko w wyjątkowych przypadkach w odniesieniu do najmniejszych gromad. Dążyć należy do zwiększenia liczby radnych gromadzkich przynajmniej o 15% w stosunku do stanu w obecnej kadencji — i to mimo zmniejszenia ilości gromad w województwie, jakie nastąpi w 1968 r.

2. Należy ściśle przestrzegać zasady, że na sesjach przy dokonywaniu zmian w składach gromadzkich rad narodowych obowiązuje przedstawienie opinii (stanowiska) komisji mandatowej. Niedopuszczalne jest podejmowanie uchwał w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu lub uzupełnienia składu rady bez przedstawienia opinii komisji mandatowej, która uprzednio powinna sprawę rozpatrzyć na posiedzeniu przy udziale zainteresowanych osób.

3. Sfera zainteresowań komisji mandatowych nie może być w żadnym przypadku ograniczona do zadań wynikających z Ordynacji wyborczej. Komisje powinny czuwać nad wykonywaniem przez radnych (członków komisji) ustawowych i regulaminowych obowiązków, oddziaływując na ich aktywność i dążąc — w ścisłej współpracy z organizacjami politycznymi i społecznymi — do wyrównania dysproporcji, jakie występują ciągle jeszcze w zaangażowaniu poszczególnych radnych (członków komisji) w pracy w radzie narodowej i jej organach.

4. Prezydia i biura gromadzkie powinny w szerokiej mierze zapewnić udział radnych (członków komisji) — w różnej formie — w podejmowanych poczynaniach i inicjatywach zwłaszcza o większym znaczeniu dla gromady i jej ludności.

5. Prezydia i biura gromadzkie powinny z maksymalną troskliwością reagować na interpelacje i wnioski radnych. Dotyczy to w równej mierze wystąpień radnych na sesjach rad, jak i wniosków i interpelacji przedkładanych przez radnych między sesjami w wyniku odbytych spotkań itp.

6. Najdogodniejszą platformą dla zorganizowanych spotkań radnych z wyborami stanowią zebrania wiejskie, co — rzecz jasna — nie wyklucza innych form łączności radnych z wyborcami jak:
- udział w naradach produkcyjnych w zakładach pracy,
- uczestnictwo w zebraniach organizacji społecznych, spółdzielczych itp.

W zasadzie każde zebranie wiejskie powinno stać się płaszczyzną kontaktu radnego z wyborcami, wymiany poglądów o pracy rady narodowej itp.

7. Prawo inicjowania zebrań wiejskich zgodnie z ustawą o radach narodowych przysługuje gromadzkiej radzie narodowej, jej prezydium, sołtysowi lub też większości wyborców. Postulaty o zwołanie zebrania pochodzące od innych organów lub instytucji powinny być krytycznie oceniane pod kątem celowości i potrzeby.

8. Należy kontynuować — przy pomocy organów stopnia powiatowego — działalność zmierzającą do:
- zapoznawania radnych gromadzkich z organizacją, zadaniami, uprawnieniami i formami pracy organów przedstawicielskich, sytuacją polityczną i gospodarczą kraju i regionu,
- odciążenia radnych — w miarę możliwości — od nadmiernej ilości funkcji społecznych,
- zapewnienia radnym zatrudnionym w zakładach pracy warunków umożliwiających im pełnienie funkcji w radzie i jej organach.

IV. Nadzór powiatowych rad narodowych i ich organów

Zagadnienie nadzoru posiada niewątpliwe podstawowe znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania całego systemu rad narodowych. W warunkach województwa szczecińskiego w relacji powiat — gromada nadzór nosi dotychczas w dużej części charakter negatywny tzn. ograniczony do przeciwdziałania łamaniu praworządności i ustalonej linii politycznej. Utrzymując ten kierunek wykonywanego nadzoru należy jednocześnie rozwijać formy nadzoru pozytywnego, polegającego na zapewnieniu organom gromadzkim skutecznej pomocy. Nadzór nie może jednak przekształcać się w ograniczenie samodzielności. Krępowanie samodzielności rad i komisji występuje bowiem zwłaszcza w stosunku do planowania budżetowego. Budżety gromad powinny być opracowywane samodzielnie przez organy gromadzkie w oparciu o wskaźniki dyrektywne dotyczące środków wyrównawczych i funduszu płac. Sytuacja odwrotna wytwarza w gromadach poczucie braku kompetencji i jednocześnie zniechęca rady i ich komisje do przejawiania inicjatywy w oparciu o lokalne doświadczenia i możliwości.

Dlatego:

1. Zagadnienie nadzoru powinno znajdować odbicie w planach pracy powiatowych rad narodowych, ich prezydiów i wydziałów. Należy zaniechać praktyki zajmowania się na sesjach rad powiatowych całokształtem działalności gromadzkich rad narodowych; celowe jest natomiast rozpatrywanie określonych wycinków działalności rad gromadzkich, a przede wszystkim poziomu i wyników pracy organizacyjno-masowej. Podejmowane w tym przedmiocie uchwały PRN powinny wskazywać radom niższego stopnia i ich organom konkretne środki działania przezwyciężenia zakłóceń i trudności, jak również — co jest nie mniej ważne — ustalać formy pomocy udzielanej gromadom.

2. Zwrócenia szczególnej uwagi ze strony organów powiatowych wymaga sprawa przygotowywania sesji gromadzkich rad narodowych, w tym szczególnie projektów uchwał tych rad. Ta forma pomocy jest na ogół niedoceniana i nie może jej zastąpić udział członków prezydium PRN lub kierowników wydziałów prezydium PRN w sesjach gromadzkich rad narodowych.

3. Wykonywanie przez powiatowe rady narodowe uprawnień nadzorczych polegać powinno również na upowszechnianiu osiągnięć prawidłowo pracujących rad gromadzkich, ich komisji i radnych. Takich rad, komisji i radnych jest w każdym powiecie coraz więcej, lecz PRN i ich prezydia z nielicznymi wyjątkami — nie wykorzystują osiągnięć organów gromadzkich przez skuteczne upowszechnienie i popularyzację. Środki działania mogą być zróżnicowane (wykorzystanie w wytycznych, omówienie na naradzie, inspirowanie prelekcji itp.) w każdym jednak przypadku upowszechnienie osiągnięć powinno stać w centrum uwagi każdej PRN i jej organów.

4. Nadzór ze strony powiatowych rad narodowych i ich prezydiów powinien w większym niż dotąd stopniu obejmować sprawy związane z reagowaniem przez prezydia i biura gromadzkie na wnioski komisji i radnych. Prezydia powiatowych rad narodowych powinny badać:

a) jak prezydia i biura gromadzkie rozpatrują i załatwiają wnioski komisji i wystąpienia radnych,

b) jak reagują na wnioski komisji i wystąpienia radnych instytucje nie podporządkowane,

c) jak załatwiają wnioski komisji i wystąpienia radnych wydziały stopnia powiatowego, którym przekazano do rozpatrzenia określone sprawy.

Prezydia powiatowych rad narodowych powinny podejmować skuteczne interwencje w przypadku stwierdzenia zaniedbań w tej dziedzinie; w koniecznych przypadkach należy poszczególne sprawy — po wyczerpaniu lokalnych możliwości — przekazywać Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

5. Należy zacieśnić współdziałanie komisji powiatowych i gromadzkich rad narodowych w szczególności poprzez:

a) wspólne posiedzenia,

b) udział przedstawicieli komisji powiatowych w posiedzeniach komisji w gromadach,

c) zapraszanie przewodniczących komisji gromadzkich na posiedzenia komisji powiatowych,

d) konsultowanie planowych zamierzeń,

e) przeprowadzenie wspólnych kontroli,

f) podejmowanie wspólnych inicjatyw — zwłaszcza, gdy chodzi o skoordynowanie działania w ramach przekraczających zasięg gromady.

6. Wojewódzka Rada Narodowa zleca Prezydium nasilenie kontaktów z gromadzkimi radami narodowymi i ich organami oraz udzielanie im pomocy w szczególności poprzez regularne odbywanie narad z przewodniczącymi GRN, systematyczne szkolenie pracowników biur oraz czuwanie, by nadzór ze strony powiatowych rad narodowych i ich organów nie przekształcał się w żadnym przypadku w zastępowanie organów gromadzkich lub ograniczanie ich samodzielności.

7. Rada zobowiązuje Prezydium do wystąpienia do Komitetu Pracy i Płac z dezyderatem o możliwie szybkie uregulowanie uprawnień radnych (członków komisji) GRN do diet i zwrotu kosztów podróży za udział w posiedzeniach i innych pracach GRN i ich organów.

* * *

Wojewódzka Rada Narodowa wyraża przekonanie, że pełna realizacja wytycznych zawartych w niniejszej uchwale podniesie na wyższy poziom skuteczność działania organów przedstawicielskich w gromadach, zapewni wzrost ich autorytetu i przyczyni się do przezwyciężenia zakłóceń, jakie ciągle jeszcze mają miejsce w pracy gromadzkich rad narodowych i ich organów.

Dlatego Wojewódzka Rada Narodowa zwraca się do gromadzkich rad narodowych, ich komisji i prezydiów oraz radnych o sumienne i rzetelne podjęcie zadań wynikających z uchwały — dla dobra i w interesie społeczeństwa.

* * *

Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej. Do niniejszej uchwały nie stosuje się zasad określonych uchwałą Nr XIII/72/67 Wojewódzkiej Rady Narodowej z dnia 27 września 1967 r. w sprawie środków zapewniających wykonanie uchwał Wojewódzkiej Rady Narodowej (Dz. Urz. WRN Nr 14, poz. 61).

Przewodniczący obrad
Z. Piętniewicz

Przewodniczący Prezydium
M. Łempicki

Poz. 74

ZARZĄDZENIE Nr 110/1424/68

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 25 czerwca 1968 r.

w sprawie przymusowego wybicia dotkniętego ostrą formą brucelozy (choroby Banga) bydła, stanowiącego własność rolników indywidualnych, oraz podejmowania innych środków zaradczych w celu zwalczania tej choroby.

Działając na podstawie artykułu 4 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o wydawaniu przepisów prawnych przez rady narodowe (Dz. U. Nr. 8, poz. 47) i art. art. 11, 12, ust. 2 i 14, ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr. 50, poz. 279), Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie, na wniosek Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w porozumieniu z Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym, zarządza co następuje

§ 1.

Przeprowadzić począwszy od dnia 15 lipca 1968 r. przymusowe wybicie za odszkodowaniem bydła dotkniętego ostrą formą brucelozy, stanowiącego własność posiadaczy indywidualnych zamieszkałych we wsi Lubczyna (38 szt. bydła), we wsi Komorowo (26 szt.) pow. goleniowskiego, we wsi Siodło Górne (5 szt.), we wsi Kamieniec (13 szt. bydła), we wsi Smolęcino (5 szt.) pow. szczecińskiego, oraz 9 szt. we wsi Sielsko, pow. łobezkiego, uznanych za zakażone w wyniku badań organów służby weterynaryjnej.

§ 2.

Zakupywane bydło, dotknięte ostrą formą brucelozy, winno być uprzednio oszacowane przez komisję w składzie: powiatowy lekarz weterynarii, oraz dwu ocenicieli-rolników, zaprzysiężonych. Przy szacowaniu krów eliminowanych z powodu ostrej formy brucelozy stosować należy wytyczne stanowiące załącznik Nr 5 do Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów Nr 3/59 z dnia 5 stycznia 1959 r. w sprawie zorganizowania planowej walki z gruźlicą bydła.

§ 3.

Wykupione zwierzęta zostaną skierowane do uboju i nie mogą być oddane innemu posiadaczowi do dalszej hodowli.

§ 4.

Wykupione zwierzęta zostaną zgodnie z obowiązującymi przepisami oznakowane przez terytorialną służbę weterynaryjną Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt podległą prezydiom powiatowych rad narodowych, zgodnie z przepisami o zwalczaniu brucelozy bydła.

§ 5.

Właściciele krów dotkniętych brucelozą bydła w wymienionych w §1 wsiach, mają obowiązek zgłosić każdy przypadek ronienia służbie weterynaryjnej, która postąpi zgodnie z obowiązującymi przepisami w tym względzie.

§ 6.

Organy służby weterynaryjnej wraz z organami służby zdrowia i służby zootechnicznej prezydiów powiatowych rad narodowych, podejmą szeroko zakrojoną akcję propagandowo-wyjaśniającą, celem zapoznania rolników-hodowców o niebezpieczeństwie, sposobach przenoszenia się i skutkach wynikających z przetrzymywania bydła chorego na ronienie zakaźne.

§ 7.

Zaleca się Wojewódzkiemu Związkowi Spółdzielń Mleczarskich, wydania podległym Zakładom w Goleniowie, Szczecinie, Łobzie, dokładnego pasteryzowania dostarczanego mleka z rejonów tych trzech powiatów dotkniętych brucelozą.

§ 8.

Za wykonanie niniejszego Zarządzenia czyni się odpowiedzialnym Kierownika Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie, który wystąpi z wnioskiem do Ministra Rolnictwa o wyrażenie zgody na wykup dotkniętego ostrą formą brucelozy bydła, z kredytów budżetu centralnego Ministerstwa Rolnictwa.

§ 9.

Winni nie wykonania obowiązku poddania wybiciu chorego bydła i nie zgłaszający ronień bydła, podlegają na podstawie artykułu 51 prawa o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 (Dz. U. Nr 60, poz. 572 wraz z późniejszymi zmianami) karze aresztu do 2-ch tygodni lub grzywny do 750 zł. Orzekanie następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym. Niezależnie od odpowiedzialności karno-administracyjnej w stosunku do winnych nie wykonania obowiązku poddania przymusowemu wybiciu bydła, będą stosowane środki przymusu przewidziane w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151).

§ 10.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Sekretarz Prezydium
A. Grabski

Przewodniczący Prezydium
M. Łempicki

Poz. 75

ZARZĄDZENIE NR 111/1443/68

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 2 lipca 1968 r.

w sprawie przeglądu i uznawania ogierów w 1968 r. na terenie województwa szczecińskiego.

Na podstawie art. 9 ust. 1 art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 54, poz. 310) w związku z art. 4 ust. 1 punkt 1 art. 16 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o wydawaniu przepisów prawnych przez rady narodowe (Dz. U. Nr 8, poz. 47) i w oparciu o §§ 3 pkt 2, 4, pkt 1 i 11 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26 września 1964 r. w sprawie uznawania ogierów za odpowiednie do hodowli oraz warunków utrzymywania młodych ogierów (Dz. U. Nr 38, poz. 245) — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządza co następuje:

§ 1.

Wszyscy posiadacze ogierów zobowiązani są do doprowadzenia ich w terminie i miejscu wskazanym w niniejszym zarządzeniu przed Wojewódzką Komisję Kwalifikacyjną.

§ 2.

Doprowadzeniu przed Komisję Kwalifikacyjną podlegają ogiery urodzone w 1967 r. i starsze (niezależnie od tego, czy posiadają świadectwo uznania, czy też nie).

§ 3.

Wszystkie dokumenty i papiery, dotyczące pochodzenia i tożsamości ogiera oraz bloczki świadectw pokrycia klaczy, należy przedstawić przy przeglądzie Przewodniczącemu Komisji Kwalifikacyjnej.

§ 4.

Ogiery nie uznane przez Komisję Kwalifikacyjną winny być wytrzebione w przeciągu trzech miesięcy od dnia przeglądu, jednak nie później niż do dnia 15 grudnia 1968 r.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego wydania i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Postanowienia karne

(art. 18 ustawy z dnia 8.XII.1960 r.)

1) Kto nie zgłasza ogiera do odpowiedniego organu prezydium właściwej rady narodowej lub nie doprowadza przed Komisję Kwalifikacyjną, podlega karze grzywny od 100 do 1.000 zł.

2) Kto utrzymuje ogiera (dorosłego lub młodego) nie wytrzebionego wbrew przepisom art. 12 lub władając ogierem nie uznanym pokrywa nim klacz, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny od 1.000 do 4.500 zł. Ponadto można orzec przepadek ogiera.

Terminy przeglądów

Lp.	Powiat	Miejsce spędu	Dzień	Godzina
1	CHOJNA	Dębno — Targowica Chojna — Lecznica Zwierząt	18 września	10 14
2	CHOSZCZNO	Choszczno — Targowica	12 września	10
3	GOLENIÓW	Goleniów — Lecznica Zwierząt Stepnica — Lecznica Zwierząt Przybiernów — Lecznica Zwierząt	10 września	9 12 14
4	GRYFICE	Gryfice — Lecznica Zwierząt Trzebiatów — Lecznica Zwierząt	4 września 5 września	10 10
5	GRYFINO	Gryfino — Targowica Banie — Lecznica Zwierząt	13 września	12 10
6	KAMIEŃ POM.	Kamień — Lecznica Zwierząt	3 września	10
7	ŁOBEZ	Resko — Targowica Łobez — Targowica	11 września	13 10
8	MYŚLIBÓRZ	Myślibórz — Lecznica Zwierząt Barlinek — Lecznica Zwierząt	17 września	12 10
9	NOWOGARD	Nowogard — plac spędu	6 września	10
10	PYRZYCE	Pyrzyce — Targowica Dolice —	19 września	12 10
11	STARGARD	Stargard — Plac wystawy k/POM Dobrzany —	20 września 21 września	10 10
12	SZCZECIN	Dołuje — Tanowo — plac obok GRN	14 września	12 9
13	WOLIN	Międzyzdroje — Lecznica Zwierząt Kołczewo — plac spędu	30 sierpnia	10 12

Sekretarz Prezydium
A. Grabski

Przewodniczący Prezydium
M. Łempicki

Poz. 76

ZARZĄDZENIE NR 4/68
Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 5 czerwca 1968 r.

w sprawie powszechnego niszczenia chwastów.

Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Szczecinie działając na podstawie art. 4 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o wydawaniu przepisów prawnych przez rady narodowe (Dz. U. Nr 8, poz. 47) oraz w oparciu o § 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26 lutego 1965 r. w sprawie zwalczania chorób i szkodników roślin uprawnych oraz chwastów (Dz. U. Nr 11, poz. 72) i zarządzenia Nr 192/65 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie w sprawie obowiązku powszechnego niszczenia chwastów z dnia 20 kwietnia 1965 r. zarządza co następuje:

§ 1.

Ustala się od 10.VI.1968 r. do 17.VI.1968 r. oraz od 1.VIII.—15.VIII.1968 r. terminy powszechnego niszczenia chwastów ruderalnych w obejściach gospodarskich, na miedzach, rowach, placach i innych gruntach nieuprawionych, jeżeli stanowią one źródło rozprzestrzeniania się i grożą wyrządzeniem szkód gospodarczych bądź przemawiają za tym względy estetyczne.

§ 2.

Pracownicy służby rolnej Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa przeprowadzą kontrolę stanu zachwaszczenia niezwłocznie po upływie ustalonych terminów.

§ 3.

Zobowiązuje się Prezydia gromadzkich i miejskich rad narodowych oraz Rady Narodowej Osiedla do podania do publicznej wiadomości niniejszego zarządzenia.

§ 4.

Wykonanie niniejszego zarządzenia porucza się Wydziałowi Rolnictwa i Leśnictwa i prezydiom rad narodowych powiatu szczecińskiego.

§ 5.

Zarządzenie podlega ogłoszeniu w Dz. U. WRN w Szczecinie i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Sekretarz Prezydium
Józef Kołdras

Przewodniczący Prezydium
Henryk Stefanik

Poz. 77

OBWIESZCZENIE
Wydziału Organizacyjno-Prawnego
Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie
z dnia 29 czerwca 1968 r.

w sprawie aktualnego podziału administracyjnego powiatów goleniowskiego, myśliborskiego i pyrzyckiego.

W związku z postanowieniami § 7 uchwały Nr XVII/94/68 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 25 kwietnia 1968 r. w sprawie zniesienia niektórych gromad w województwie szczecińskim (Dz. Urz. WRN Nr 14, poz. 65) Wydział Organizacyjno-Prawny podaje do publicznej wiadomości aktualny stan podziału administracyjnego powiatów goleniowskiego, myśliborskiego i pyrzyckiego, obowiązujący od 1 lipca 1968 r.

I. Powiat goleniowski

A. miasta:
1. Goleniów
2. Maszewo

B. gromady:
1. Krępsko
2. Lubczyna
3. Łożnica
4. Mosty
5. Przybiernów
6. Racimierz
7. Rożnowo Nowogardzkie
8. Stawno
9. Stepnica
10. Żółwia Błoć

II. Powiat myśliborski

A. miasta:
1. Barlinek
2. Myślibórz
3. Pełczyce

B. gromady:
1. Barlinek
2. Golenice
3. Karsko
4. Kierzków
5. Mostkowo
6. Myślibórz
7. Nowogródek Pomorski
8. Otanów
9. Pełczyce
10. Różańsko
11. Staw
12. Sulimierz
13. Ściechów

III. Powiat pyrzycki

A. miasta:
1. Lipiany
2. Pyrzyce

B. gromady:
1. Bielice
2. Brzesko
3. Dolice
4. Kolin
5. Kozielice
6. Lipiany
7. Lubiatowo
8. Mielęcin
9. Obryta
10. Okunica
11. Płotno
12. Przelewice
13. Rosiny
14. Ryszewko
15. Rzeplino
16. Warnice

Z-ca Kierownika Wydziału
Kazimierz Popek

Adres Redakcji: Prezydium WRN w Szczecinie, Wały Chrobrego 4, pok. 181, tel. 303-479.
Adres Administracji: Prezydium WRN w Szczecinie, Wały Chrobrego 4, pok. 158, tel. 303-259

Warunki prenumeraty:

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od 1. I.) lub na okres półroczny (od 1. I. i od 1. VII). Opłata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty.

Prenumerata roczna 1 egz. — 18 zł
Prenumerata półroczna 1 egz. — 10 zł

Cena pojedynczego egzemplarza do 4-ch stron druku — 0,90 zł, przy większej ilości druku o 0,30 zł więcej od każdej strony drukowanej.

Prenumeratę uiszczać należy z góry na konto Prezydium WRN do NBP II Oddział Miejski Nr 1412-94-214/2 Część 97 dz. 41 rozdz. 412 § 55.

ODBIORCA:

Szczec. Zakł. Graf. zam. nr 2432. 1500+20 D-6